

#HOOFDSTUK 1

SAS... School Aan de Stroom. Hier zou Caro dus aan haar nieuwe leven beginnen. 'Juffrouw Timmers, u zult zich hier meteen thuisvoelen', had directeur Karel Wolfs gezegd toen ze zich ging inschrijven, samen met haar vader, Peter Timmers. Met een dikke vriendelijke knipoog erbij, om te onderstrepen dat hij echt niet zo'n kwaai was. 'Ik denk het ook, meneer de directeur', zei haar vader. 'Dit is echt een school naar ons hart. Jammer dat mijn vrouw niet kon meekomen. Maar Kristel vroeg me om u zeker de groeten te doen. En we zijn er rotsvast van overtuigd dat onze dochter Caro hier in goede handen zal zijn. Zeker met zo'n geweldige, bekwame directeur als u.'

#hopelijkispapasbuikgevoeltevertrouwen

Dat was dus twee weken geleden. Daarna waren ze gaan eten bij oma en dan teruggeden naar de Ardennen. Er moesten nog veel zaken afgehandeld worden en Caro moest ook nog heel veel inpakken. De verhuisdozen stapelden zich op en Caro had met lede ogen aanschouwd hoe haar moeder elke dag een kalenderblaadje afscheurde.

25 augustus, 26, 27, 28, 29, 30, 31... En die vreselijke ochtend, jawel,
1 SEPTEMBER. *#washetnogmaarvakantie*

Caro was op deze eerste schooldag echt met lood in de schoenen ver-
trokken. Haar vader was eerst langs Titin gereden om haar moeder
af te zetten, maar het was al zo laat – ze hadden op de E19 toch een
halfuurtje tijd verloren door de files – dat Caro amper de tijd had
gekregen om haar oma een knuffel te geven. Ze moesten meteen ver-
trekken. Titin kwam hen nog snel achternagelopen met een brood-
doos voor Caro. ‘Lekkere boterhammen met heerlijke zelfgemaakte
eiersalade’, zei ze trots.

‘Je zult je wel heel snel helemaal in je sas voelen’, had papa grinni-
kend gezegd toen ze in de auto stapten. ‘Sas... SAS, heb je ’m?’ Caro
kon niet lachen met het flauwe grapje. In haar sas? *#nietechteigenlijk*
#absolutelynotzelfs

Ze voelde zich absoluut niet op haar gemak, zo helemaal alleen in een
nieuwe school waar ze niemand kende. Was ze maar op haar oude
school kunnen blijven. In de mooie groene Ardennen. Met zuivere
lucht, in plaats van al dat fijn stof dat de auto’s hier in dit drukke deel
van Antwerpen uitspuwden. Maar ja, eigenlijk had ze geen andere
keuze gehad.

Haar vader stond erop dat hij haar met de auto bracht. Caro was
liever met de fiets gekomen, zoals ze vorig schooljaar ook altijd naar
school fietste, samen met haar vriendin Clarysse. Maar Peter vond
dat toch te gevaarlijk, zo in de grote stad, zeker op de eerste school-
dag. Het verkeer was in dat deel van de stad altijd heel druk tijdens de
ochtendspits. De statistieken logen er niet om: elk jaar was er begin
september een piek aan ongevallen met scholieren. Omdat die te veel

met andere dingen in hun hoofd zaten dan het verkeer, of omdat ze
met hun oortjes in het geluid van naderende auto’s niet hoorden.
‘Het is altijd extra druk op zo’n eerste schooldag, dus wees allemaal
voorzichtig!’, had de nieuwsanker gisteravond gewaarschuwd in het
laatavondjournaal, en dus stond het helemaal als een paal boven wa-
ter: die eerste schooldag moest en zou papa haar met de auto naar
school brengen. Nu ja, vanaf morgen zou ze wel met de fiets naar de
school komen, dacht Caro. Ze was tenslotte geen kind meer.

Caro schaamde zich dood toen ze uit de auto stapte. Het krioelde al
van de bruingebrande jongens en meisjes die elkaar hartelijk begroet-
ten, omhelsden, kushandjes toewierpen en selfies maakten. *#saycheese*
Al die jongelui kenden elkaar. En zij... zij kende niemand. Caro had
zich liefst onzichtbaar gemaakt. Waarom bestond die onzichtbaar-
heidsmantel uit de Harry Potter-boeken – haar lievelingsreeks als
kind – niet echt?

TUUT! TUUT! Dat oorverdovende claxongeluid herkende ze uit de
duizend. Ze kromp ineen. Tevergeefs.

‘Carolientje! Carolientje!’

O nee, haar vader trok nog eens extra de aandacht. Peter zag er met
zijn verwarde zwarte haardos en zijn verwilderde baard een beetje
als een clochard uit. Normaal stoorde dat Caro helemaal niet, ze was
dol op haar vader. Die verwaaide look paste gewoon bij hem. Maar
vandaag had ze toch liever gehad dat hij een beetje meer op de ach-
tergrond bleef.

‘Caro! Je boterhammetjes! Je hebt je brooddoos laten liggen!’ Haar
vader draaide het autoraampje naar beneden en stak de brooddoos
naar buiten. ‘Allez komaan schat, haast je wat!’

Caro nam snel de brooddoos aan. ‘Dag papa, tot vanavond. En rij nu maar snel door!’

‘Carolientje, veel plezier vandaag! Wij willen straks alles horen over je eerste schooldag, oké?’ Peter zwaaide nog eens en gaf dan flink gas. De uitlaat spuwde een stinkende wolk van rook uit, als een vulkaan die net uitgebarsten was. Met een oorverdovende knal, en dat vreselijke geluid maakte de auto ook.

Alle leerlingen die nog niet op de schoolplaats waren, keken verbaasd om. Tientallen meewarige glimlachjes, al die spottende blikken... Caro kreunde. *#pleaseikwilhiernietzijn*

Caro bleef even staan en keek met een blik van met-de-auto-en-de-chauffeur-achter-het-stuur-van-die-auto-heb-ik-echt-niets-maar-dan-ook-niets-te-maken, raapte haar moed bij elkaar en stapte met vaste tred naar de schoolpoort toe. Door de uitlaatgassen van de auto van haar papa leek ze even in een dikke mistwolk beland. Caro begon te kuchen. Ze had het gevoel dat ze zou stikken.

BAM! Ze liep recht tegen Vince Dubois aan, de hottie van de school. Een gestroomlijnd, gespierd lijf met brede schouders en het gezicht van een tieneridool, met een stoere blonde kuif erbovenop... Hij leek wel een perfect beeldhouwwerk. Caro verloor haar evenwicht en viel achterover op de grond. Uit haar schooltas vielen enkele mappen en nog maagdelijk lege schriften, en het bruine muziekdoosje dat ze van haar mama had gekregen.

Een lieflijk deuntje weerklonk. Caro krabbelde recht, want ze wou de muziekdoos zo snel mogelijk weer sluiten. Ze was erg gehecht aan die muziekdoos. Ze had ze meegenomen als geluksbrenger op de eerste schooldag, maar veel geluk had die nog niet gebracht.

Te laat... Vince had de muziekdoos al opgeraapt en luisterde gefascineerd naar het deuntje.

‘Nice!’, grijnsde hij. Caro griste de muziekdoos snel uit zijn handen. ‘Die heb ik van mijn mama gekregen’, zei ze en ze stopte het doosje snel weer weg. ‘Daaag!’ Ze liep vlug de speelplaats op zonder nog om te kijken. *#nieuweschoolhereicome*

De moed zonk haar al snel weer in de schoenen. Wat was die speelplaats groot! Zoveel leerlingen! Zoveel klaslokalen! Zoveel gangen en trappen, net een doolhof.

Lap, daar had je het al. Ze wist niet eens waar ze het eerste lesuur moest zijn. Ze keek op haar papiertje. Lokaal T03.

Gelukkig zag ze enkele meisjes in de gang staan. Camille Van Beem en haar bitchsquade: Eline Broers, Nona Willems, Julie Debruyne en Merel Mintiens. De populairste maar ook de meest gevreesde meisjes van de school. Zeker Camille, de leidster van de bende. Lange, blonde golvende haren, kortgerokt, zwaar geschminkt en met een attitude van hier tot in Tokio. Ze deed haar een beetje denken aan Alexandra Petit, een meisje dat ze kende van de muziekles. Caro volgde elke woensdagnamiddag en zaterdagvoormiddag muziekles toen ze nog in de Ardennen woonde. Die hobby had ze moeten opgeven. ‘In Antwerpen zijn ook wel muziekscholen’, had haar oma geopperd, maar Caro had voorlopig geen zin om zich in te schrijven in een muziekschool. Eén nieuwe school was al genoeg om te beginnen. Toch zou ze die muzikale uurtjes wel missen. Maar die Alexandra alvast niet, want dat was een eersteklas pestkop. *#pestenisnooitoké*

Caro had wel meteen door dat ze een beetje uit de toon viel met haar jeanssalopette en haar simpele geruite hemdje. ‘Weten jullie

waar lokaal T03 is?’, vroeg Caro. Ze merkte niet hoe Camille vlug het plaatje op de deur bedekte. T03 stond erop.

‘Ja hoor’, zei ze met een schijnheilige lach. ‘De trap op, naar links, de trap af en de derde deur links!’

‘Dank je’, zei Caro en ze liep vlug weg. Ze hoorde niet hoe de meisjes in lachen uitbarstten.

‘Maar je hebt dat meisje in de verkeerde richting gestuurd!’, zei Merel. Camille keek haar hooghartig aan. ‘Ja en? Zie ik eruit als een gps misschien?’

Giechelend gingen de meisjes het klaslokaal binnen. Het lokaal waar ook Caro had moeten zijn, en waar ze dus een kwartier te laat arriveerde, nadat ze eerst in de andere gangen had rondgedwaald tot een lerares – of iemand van het secretariaat, Caro was niet helemaal zeker – haar de weg wees. De juiste weg, deze keer.

Caro had al door dat die meisjesbende niet meteen haar nieuwe beste vriendinnen zouden worden. Intussen was ook de knappe gast binnengekomen die Caro daarnet omvergelopen had.

‘O Vince!’ ‘Camille! Dag schoonheid!’ De twee vielen in elkaars armen en begonnen elkaar hartstochtelijk te kussen, vol op de mond.

Directeur Wolfs sloeg alle kleuren uit. ‘Ja, zo is ’t wel genoeg! Komaan, iedereen op zijn plaats!’

Hij wou de klas toespreken, want vorig jaar hadden ze het toch een beetje te bont gemaakt. Ze hadden de klastitularis zelfs een burn-out bezorgd. Gelukkig was directeur Wolfs niet boos op Caro omdat ze te laat was. *#datzouernogaangemankeerdhebben*

‘Och, ik was al helemaal vergeten dat we je zouden verwelkomen vandaag!’, zei hij verontschuldigend. ‘t Was Caro zeker? Jongens en meisjes, dit is een nieuwe leerlinge. Caro, stel je eens voor aan de klas!’

‘Euh... ik ben Caroline Timmers’, zei Caro verlegen. ‘Caro voor de vrienden.’ ‘Caroline dus’, zei Camille met een uitdagende blik, net luid genoeg zodat iedereen het kon horen. Merel giechelde en streek eens stylish door haar lange, donkerblonde haren met highlights. Een zenuwtic die wel meer leden van haar selecte vriendinnenclubje vertoonden.

Caro wist niet goed waar ze moest gaan zitten. Gelukkig deed een jongen met een rode short teken dat er op de bank voor hem plaats was. Hij had een donkere huid en droeg een grote bril. O ja, ze had daar op de speelplaats al even mee gebabbeld, voor de bel ging. Hij was de eerste die haar spontaan aansprak, Vince niet meegerekend dan. ‘Hoi, ik ben Adeyemi Mwamba. Maar zeg maar Yemi’, had hij gezegd terwijl hij zijn hand uitstak.

Caro ging zitten naast een exotisch uitziend meisje met zwart haar en Aziatische roots. Ze wuifde verlegen naar Caro. Die wuifde even terug. *#oeftochaleennieuwvriendingemaakt*

De kennismaking met de nieuwe leraar Nederlands had voor heel wat opschudding gezorgd. Toen Pieter Botty binnenkwam, viel de vrouwelijke helft van de klas bijna flauw. Camille en haar vriendin Merel kleedden de knappe jongeman met de staalblauwe ogen bijna uit met hun ogen. ‘Pieter Botty? Zeg maar Pieter Hotty. Hashtag tigger’, lachte Merel terwijl ze de nieuwe leraar met haar smartphone begon te filmen. ‘Die krijgt een ereplaatsje in mijn vlog’, fluisterde ze tegen Camille. Die laatste had Merel niet eens gehoord en wierp smachtende blikken in de richting van Pieter Botty, terwijl ze zich als een diva wat koelte toewaaide met een waaier. Caro sloeg het hele tafereel verwonderd en ook wel een beetje geamuseerd gade.

De middagpauze was ook al niet helemaal verlopen zoals ze gehoopt had. Caro had zich aan een houten tafel gezet om haar boterhammetjes op te eten.

Tot ze plots omsingeld werd door Camille en haar vriendinnen. De bitchesquad noemden ze zichzelf, en die naam hadden ze niet gestolen. *#metdiemeidenkrijgjebestgeenruzie*

‘Ik denk dat ze weer verdwaald is!’, zei Camille spottend.

Merel boog zich dreigend naar Caro toe. ‘Dit is onze tafel. Beat it! Wij zitten hier, bol het af!’

Caro wou nog tegenpruttelen, maar Camille maakte duidelijk dat het lang genoeg geduurd had. ‘Wij, en niet jij, zitten hier. Dus byebye! Move bitch!’

Caro maakte zich duidelijk niet snel genoeg naar haar zin uit de voeten. ‘Och, ze is nog aan het eten. Haar boterhammetjes zijn nog niet op! Daarom kan ze nog niet weg!’, siste Camille. Merel nam Caro’s volle brooddoos vast en liet die op de grond vallen. ‘Oeps...! Nu wel! Dus: beat it!’ Caro bleef verbouwereerd zitten. Ze wist echt niet hoe ze moest reageren. ‘Ze verstaat geen Engels’, spotte Nona Willems, het meisje met het rode haar en de felrood gestifte lippen. Merel boog zich opnieuw dreigend naar Caro toe. ‘Bol het af!’

Yemi zag alles gebeuren en liep lichtjes in paniek snel naar Caro toe. ‘Hey Caro! Had ik je al gezegd dat de lichtinval aan die kant veel beter is? Kom!’ Hij sleurde haar mee naar een andere tafel, ver weg van Camille en haar vriendinnen.

‘Het is heel simpel, Caro. Hier op de speelplaats heeft iedereen zijn eigen plekje’, stak hij van wal. ‘Er is een tafel voor de sporters, de hipsters, de FaceTuners, de nerds en... Hier, de coole mensen, de héle coole mensen.’ Hij wees op zichzelf. En vervolgens naar het exotische

meisje met de smalle oogjes en het zwarte haar. ‘En hier en daar heb je ook nog wat eenzaten. Had ik je al voorgesteld aan Kyona Wen?’

‘Euh neen, maar we zitten wel samen in de klas, toch?’, lachte Caro vriendelijk. ‘Ik ben Caro Timmers.’ Ze stak haar hand uit, maar Kyona knikte gewoon verlegen terug.

‘Op mijn vorige school had je niet zo van die klikjes’, zei Caro zacht. ‘Waarom ben je eigenlijk van school veranderd?’, vroeg Yemi plots. De vraag overviel Caro een beetje. Ze had geen zin om aan twee klasgenoten die ze amper een voormiddag kende al te vertellen hoe de situatie thuis was. ‘Euh... mijn papa heeft een nieuwe job’, loog ze. Gelukkig stelde Yemi daar verder geen vragen meer over.

Caro had honger, maar haar boterhammen waren dus op de grond beland. ‘Hier! Ik heb meer dan genoeg bij’, zei Yemi en hij liet haar een boterham uit zijn brooddoos kiezen.

In de verte hoorde Caro spottend gelach. Camille en haar vriendinnen hadden duidelijk heel veel plezier terwijl ze naar de tafel van Caro wezen.

Caro draaide haar hoofd om. Laat ze maar lachen, dacht ze dapper.

’s Avonds had ze niet veel zin om veel over haar eerste schooldag te vertellen aan haar ouders, ook niet aan haar oma Titin bij wie ze vanaf vandaag met het hele gezin zouden wonen. Oma was zo blij dat ze eindelijk terug in Antwerpen waren komen wonen. ‘Hier Caro’tje, dit is je kamer! Je mag ze helemaal inrichten zoals je zelf wil’, zei Titin. ‘Ik hoop dat je het behangpapier niet te ouderwets vindt? Want dat kunnen we ook vervangen, hoor!’

Caro moest glimlachen. Titin deed zo haar best om haar kleindochter zich zo snel mogelijk thuis te laten voelen. En Caro was best wel blij met de ruime kamer. Ze was groter dan haar kamer in de Ardennen.

Maar Caro wist ineens niet goed meer of ze wel echt blij moest zijn. Ze miste haar vorige huis in de Ardennen. Ze miste haar vorige school, en haar vriendin Clarysse.

Ze draaide zich nog eens om, maar raakte niet meteen in slaap. Haar gedachten dwaalden iedere keer opnieuw af naar vroeger. Naar haar vorige leven.